

Conferința din 29 noiembrie, de la ora 16:00, încheie ciclul poveștilor dedicate proprietăților familiilor Bibescu-Brâncoveanu-Știrbey. În centrul atenției se află de data aceasta **personalitățile familiei Știrbey și proprietățile lor urbane și rurale**

Familie boierească de origine olteană, familia Bibescu se distinge și ridică la cel mai înalt rang prin urcarea pe tron în 1842 a lui Gheorghe D. Bibescu (1802-1873), urmată în 1849 de cea a lui Barbu D. Știrbey (născut Bibescu, a trăit între 1799-1869). Urmașii prințului Știrbey, de-a lungul a mai multor generații, printr-o abilitate politică de familie, ce a presupus acorduri, partaje și despăgubiri reciproce, au păstrat proprietățile funciare din țară și au construit nenumărate case în centrul Bucureștiului.

Moștenind de la părintele său adoptiv, Barbu C. Știrbei, proprietatea de pe Podul Mogoșoaiei, tânărul Barbu D. Știrbey o extinde cu noi terenuri spre ulița Manea Brutaru și reface vechea casă într-o reședință impu-nătoare, în stil neoclastic, apelând între 1833-1835 la arhitectul

Reședințe și moșii Știrbey

Autor Administrator

Joi, 27 Noiembrie 2014 07:29

francez Michel de Sanejouand. Odată devenit prinț stăpânitor al Țării Românești, aceasta îi va servi și de reședință domnească, cea oficială, de ceremonie, fiind ocupată de comandanții trupelor otomane. Domnitorul Știrbey va acorda o importanță deosebită amenajării sălii tronului și a spațiilor de reprezentare din fostele Case Golescu. În afară de această reședință, cunoscută și sub numele de palatul vechi, Barbu Știrbey va plănui și realizarea unei reședințe de vară, în Grădina Kiseleff, după proiectul arhitectului Anton Hefft. Fiind considerată prea scumpă și prea greu de realizat, aceasta va fi abandonată în favoarea amenajării Mănăstirii Cotroceni. Ultima reședință a prințului Barbu Știrbey s-a aflat pe proprietatea din Nisa, achi-ziționată în 1863 de la contele Orestis.

Barbu D. Știrbey și soția sa, Elisabeta Cantacuzino-Pașcanu sunt posesorii unei averi funciare importante, primită de la familiile lor, Știrbey, Bibescu și Brâncoveanu. Ei se vor îngriji de păstrarea și extinderea acestui patrimoniu, dar și de împărțirea echitabilă între urmași. Loviți de moartea timpurie a trei dintre copii, Grigore, Ecaterina și Elena, vor recupera zestrea fetelor și vor re-împărți moșiile în mai multe ocazii.

Stabilirea definitivă în Franța a prințului George B. Știrbey (1828-1925), cel care preia drepturile primului născut, urmată de cedarea drepturilor sale în 1878, reconfigurează posesia proprietăților. Prințul Alexandru B. Știrbey (1837-1895), al treilea fiu al domnitorului, va deține cea mai mare parte a averii părintești, sporită cu alte trei moșii moldovenești, din zestrea soției sale, Maria Ghica-Comănești. Fratele său mai mic, prințul Dimitrie B. Știrbey (1841-1913), se stabilește în țară către sfârșitul secolului al XIX-lea, administrând și el două moșii, Câmpina și Pietroșani, patronând Așezămintele Brâncovenești și rectitorind Biserica Sf. Treime din Craiova.

Povestea caselor domnițelor Fenareta, Alexandrina (Alina) și Eliza se dezvoltă prin prisma informațiilor disponibile în foile lor de zestre și din istoria proprietăților familiilor în care intră, prin căsătorie.

Următoarea generație, cea a nepoților și nepoatelor Știrbey, ne prilejuiește o prezentare a reședințelor bucureștene, dar și o călătorie prin țară, la diferite conace.

Conferința istoricului de artă drd. Oana Marinache va avea loc în Sala Scoarțelor din Palatul Mogoșoaia.